

Tavaszi dal.

Jut még belőlünk az elégedett tárgyakra is, igaz?,
amiket őrzöl. Megosztottságot keltesz közöttük.

Elutaztak a gyanakvó anyák, és mi lehet enyhébb.
Az angyali szabadság vagy a szív szerinti előrelátás?
Szavak között pusztul az ember. Ég és föld
a szerelem és az általuk feláldozott oszlopok.

Nem szabadna ennem, mert belőled eszem.
És eszel belőlem te is, csak nem érzed ízét.

Kiadja vizét a tenger. A part
egyetlen hullámot méricskél évek óta.
Csak a növények csúcsai érik el az időt,
és gonosz lélekbe fúlnak a fellegek.

Fölisszúk borunk a leopárdok.
Eljátszik arcod a fényeken.
Az álom és az ébrenlét sarkából
kiszorítanak minket a változó domboldalak.

Ebben az utolsónak lehetséges világban telt a kedvünk.
Ezt a régtől örökölt havat is megóvjva a város
utcáival, és hozzá örökre új, súlyosabbak esnek.